

3) Czy w świetle okoliczności, iż zgodnie z przepisami krajowymi żaden z możliwych systemów ochrony przewidzianych w dyrektywach 94/19 i 97/19 nie ma zastosowania do posiadaczy świadectw depozytowych i obligacji wyemitowanych przez instytucję kredytową:

a) art. 3 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 (w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/14) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19 oraz art. 1 ust. 1 te same dyrektywy definiujący pojęcie depozytu są jasne, szczegółowe, bezwarunkowe i tworzą prawa podmiotowe w stopniu wystarczającym dla umożliwienia jednostkom powoływania się na nie przed sądem krajowym na poparcie swych powództw o rekompensatę względem utworzonego przez państwo organu gwarancyjnego odpowiedzialnego za zapłatę rzeczony rekompensaty?

b) art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 97/9 są jasne, szczegółowe, bezwarunkowe i tworzą prawa podmiotowe w stopniu wystarczającym dla umożliwienia jednostkom powoływania się na nie przed sądem krajowym na poparcie swych powództw o rekompensatę względem utworzonego przez państwo organu gwarancyjnego odpowiedzialnego za zapłatę rzeczony rekompensaty?

c) w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania 3 lit. a) i 3 lit. b), który z dwóch możliwych systemów ochrony powinien wybrać sąd krajowy w celu rozstrzygnięcia sporu pomiędzy jednostką i instytucją kredytową, w którym uczestniczy utworzony przez państwo organ gwarancyjny odpowiedzialny za zarządzanie systemami ochrony deponentów i inwestorów?

4) Czy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 97/9 (w związku z załącznikiem I do rzeczony dyrektywy) należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym wedle których system rekompensat dla inwestorów nie ma zastosowania do inwestorów posiadających papiery wartościowe wyemitowane przez instytucję kredytową z uwagi na rodzaj instrumentów finansowych (papiery wartościowe) i ze względu na okoliczność, że ubezpieczony podmiot (instytucja kredytowa) nie przeniósł ani nie wykorzystał środków finansowych lub papierów wartościowych inwestorów bez ich zgody? Czy w ramach interpretacji wspomnianych przepisów dyrektywy 97/9 w zakresie ochrony inwestorów znaczenie ma okoliczność, że instytucja kredytowa, która wyemitowała papiery wartościowe — emitent jest jednocześnie podmiotem przechowującym te instrumenty finansowe (pośrednikiem) i że zainwestowane środki finansowe nie są wyodrębnione względem innych środków finansowych jakimi dysponuje instytucja kredytowa?

(¹) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135, s. 5).

(²) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

(³) Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84, s. 22).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 8 października 2013 r. w sprawie T-545/11 Stichting Greenpeace Nederland i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrušek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu;

— zgodnie z art. 61 statutu Trybunału wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie lub skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie jeden zarzut dotyczący tego, że Sąd dokonał niewłaściwej wykładni pojęcia informacji, które „dotyczą emisji do środowiska”, wspomnianych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia(WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (¹) („rozporządzenia Aarhus”), nie uwzględniając stanowiska Komisji, zgodnie z którym wykładni tego pojęcia należy dokonywać w sposób spójny i harmonijny w świetle pozostałych odnośnych przepisów. Zarzut ten składa się z trzech części:

(i) Sąd popełnił błąd, nie uwzględniając konieczności zapewnienia „wewnętrznej” spójności rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (²) w związku z art. 6 ust. 1 rozporządzenia Aarhus, w świetle art. 4 ust. 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencji z Aarhus”);

- (ii) Sąd nie uwzględnił w sposób należyty postanowień dotyczących poufności zawarte w uregulowaniach sektorowych dotyczących środków ochrony roślin, a mianowicie dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽³⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽⁴⁾; oraz
- (iii) Sąd popełnił błąd, nie uwzględniając konieczności interpretowania art. 6 ust. 1 rozporządzenia Aarhus w sposób możliwie zgodny z kartą praw podstawowych i Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej („TRIPS”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 264, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 145, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 230, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 309, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 23 grudnia 2013 r. — Diageo Brands BV przeciwko Simiramidzie-04 EOOD

(Sprawa C-681/13)

(2014/C 71/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Diageo Brands BV

Druga strona postępowania kasacyjnego: Simiramida-04 EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tej podstawy odmowy uznania orzeczenia obejmuje również przypadki, w których orzeczenie sądu państwa członkowskiego pochodzenia jest oczywiście sprzeczne z prawem Unii i sąd ten zdał sobie z tego sprawę?
- 2) a) Czy art. 34 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że skutecznemu powołaniu się na tę podstawę odmowy uznania orzeczenia stoi na przeszkodzie okoliczność, że strona postępowania, która powołała się na tę podstawę odmowy uznania orzeczenia, nie wyczerpała wszystkich dostępnych środków odwoławczych w państwie członkowskim pochodzenia orzeczenia?

- b) Jeżeli na pytanie 2a należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, to czy sytuacja ulegnie zmianie, jeżeli wniesienie środka zaskarżenia w państwie pochodzenia orzeczenia było bezcelowe, ponieważ należy przyjąć, że nie doprowadziło by to do wydania innego rozstrzygnięcia?

- 3) Czy art. 14 dyrektywy 2004/48⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tego przepisu obejmuje również koszty poniesione przez strony postępowania w związku z toczącym się w państwie członkowskim postępowaniem w przedmiocie żądania odszkodowawczego, jeżeli żądanie i obrona przed tym żądaniem dotyczą podnoszonej odpowiedzialności strony pozwanej z tytułu zajęcia oraz oświadczeń, dokonanych w celu egzekwowania jej prawa do znaku towarowego w innym państwie członkowskim, a w kontekście tym powstaje kwestia uznania wyroku sądu tego drugiego państwa członkowskiego w pierwszym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001 L 12, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 27 grudnia 2013 r. — X AB przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-686/13)

(2014/C 71/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen.

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: X AB.

Druga strona postępowania: Skatteverket.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 TFUE i art. 63 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi państwo członkowskie siedziby spółki nie przyznaje prawa do odliczenia straty z powodu zmiany kursu walutowego, która stanowi integralną część zysku kapitałowego lub straty kapitałowej w spółce, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim w sytuacji, gdy państwo członkowskie siedziby stosuje system, zgodnie z którym zysk kapitałowy albo strata kapitałowa w odniesieniu do takich udziałów są w całości zwolnione z opodatkowania?